

Sygn. akt II Ca 312/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2014r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. O.

przeciwko A. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 09 kwietnia 2014r. sygn. akt I C 2100/13

I. Oddala obie apelacje.

II. Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym znosi między stronami wzajemnie.

Sygnatura akt II Ca 312/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Kaliszu zasądził od pozwanej A. W. na rzecz powoda A. O. kwotę 3.000 zł ustawowymi odsetkami od dnia 26.11.2013r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy dokonał następujących ustaleń.

Na skutek zawiadomienia pozwanej powód A. O. został oskarżony

o to, że: „w dniu 07 października 2006r. groził słownie pozwanej A. W. popełnieniem na jej szkodę przestępstwa polegającego na pozbawieniu jej życia i pobiciu, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona”. W toku tej sprawy pozwana twierdziła, że była przez powoda bita, szarpana i ściskana za szyję. Powód prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Kaliszu z 9 sierpnia 2011r. w sprawie VII K 10/10 został uniewinniony od zarzucanego mu czynu.

Powód A. O. wraz z bratem H. O. (1) wniósł przeciwko pozwanej A. W. pozew o zobowiązanie jej do złożenia oświadczeń w związku z naruszeniem dóbr osobistych przez wypowiedzenie nieprawdziwych informacji co do jej pobicia przez powodów, do którego doszło w dniu 06.06.2006r. Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 10 grudnia 2010r. zmienionym wyrokiem Sadu Apelacyjnego w Łodzi z 19 maja 2011r. zobowiązał pozwaną do złożenia pisemnego oświadczenia skierowanego do powodów H. O. (1) i A. O., Zarządu Wojewódzkiego (...) w P., Rady Krajowej (...) i Krajowego Sądu Partyjnego (...) następującej treści: „A. W. oświadcza, że w piśmie z dnia 15 stycznia 2007r. adresowanym do Zarządu Miejskiego (...) i Rady Miejskiej (...) w K. naraziła godność, cześć i dobre imię w środowisku partyjnym H. O. (2) i A. O. nazywając ich „bezprawnie podejrzanymi typami”, „damskimi bokserami”, „pospolitymi przestępcami” i „aroganckimi, pazernymi hipokrytami”. Powód A. O. wniósł ponadto przeciwko pozwanej A. W. przed Sądem Rejonowym w Kaliszu w sprawie IC 244/10. pozew o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł. Zawartą w tej sprawie ugodą pozwana zobowiązała się zapłacić powodowi kwotę 1.500 zł. a strony ustaliły, że kwota ta wyczerpuje wszelkie roszczenia w związku ze sprawą.

W toku tego postępowania pozwana w rozmowie z funkcjonariuszem Policji A. S. oświadczyła, że nie zgadza się z wyrokiem uniewinniającym powoda i twierdziła, że w dniu 07 października 2006r. doszło do zdarzenia gdzie powód wypowiedział w stosunku do niej groźby karalne, które wzbudziły u niej obawę zagrożenia. Gdyby tak nie było to nie wzywałaby patrolu Policji. Na okoliczność przeprowadzonej rozmowy została sporządzona notatka urzędowa.

Sąd uznał, że powód nie wykazał czy i jaki przebieg miało miejsce zdarzenia w dniu 23.01.2013r. w którym pozwana naruszyła dobra osobiste powoda na korytarzu sądowym wykrzykując słowa przytaczane przez powoda.

Sąd uznał, że sprawa zadośćuczynienia nie została całkowicie zaspokojona w ugodzie z 23 stycznia 2013r.. Wskazana ugoda nawiązuje do sprawy jaka toczyła się przed Sadem Okręgowym w Kaliszu. Ustalono w niej naruszenie dóbr osobistych powoda przez pozwaną w piśmie z dnia 15.01.2007r. a więc co do tego naruszenia można uznać, że roszczenia powoda zostały zaspokojone. Do naruszenia dóbr osobistych może dochodzić wielokrotnie. Powód podniósł, że pozwana pomawia go o pobicie i groźby karalne pomimo wyroku uniewinniającego. Zgromadzony materiał dowodowy przekonuje o tym, że pozwana twierdziła, że powód w dniu 7.10.2006r. użył wobec niej przemocy fizycznej oraz stosował groźby karalne. Takie postępowanie może wywoływać u powoda poczucie krzywdy. Należy zauważyć, że Prokuratura badając sprawę nawet nie oskarżyła powoda o pobicie a jedynie o kierowanie groźb karalnych. Pozwana pomimo wyroków sądów w sprawie o ochronę dóbr osobistych i karnej nadal podtrzymuje swoją wersję co godzi w dobre imię powoda. Niewątpliwie zachowanie polegające na pobiciu kobiety przez mężczyznę spotyka się z negatywną oceną społeczną. W tym stanie należy uznać, że doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci dobrego imienia w rozumieniu art.24 kc.

Roszczenie powoda uzasadnione jest treścią art.448kc. Odpowiednią kwotą jest 3.000 zł, bowiem pozwana dopuściła się bezprawnego naruszenia dobrego imienia wśród ograniczonego kręgu odbiorców tj. w toku postępowań, nie doznała dużego uszczerbku a ponadto dysponuje korzystnymi wyrokami sądowymi dotyczącymi zdarzenia, które funkcjonują wśród zainteresowanych jego osobą. Oddalenia dotyczy również żądania odsetek od 02.11.2011r. Sąd uznał za zasadne żądanie odsetek od daty doręczenia pozwu, kiedy to pozwana uzyskała wiedzę o roszczeniu powoda.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 9 kwietnia 2014r. wniosły obie strony.

Powód A. O. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo i rozstrzygający o kosztach. Zarzucając wadliwe ustalenia faktyczne wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie powodowi dalszej kwoty 7.000 zł wraz z należnymi odsetkami, przy uwzględnieniu kosztów.

Pozwana A. W. zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w całości. Zarzucając skarżonemu wyrokowi naruszenie prawa procesowego tj. art. 235 k.p.c. w stosunku do dowodu z zeznań świadka M. N., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, naruszenie prawa materialnego tj. art. 24 k.c. poprzez jego błędną interpretację. Wskazując na powyższe uchybienia wniosła o zmianę skarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kaliszu do ponownego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Obie apelacje nie są uzasadnione.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia oraz wywody Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Dokonana ocena dowodów, w tym zeznań stron jest prawidłowa i nie przekracza granic wyznaczonych regułami art. 233 §1 k.p.c.

Z przyczyn szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zasługuje na uwzględnienie apelacja powoda, i to także w części dotyczącej żądania zadośćuczynienia w wyższej niż zasądzona kwota.

Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że powód nie wykazał, że pozwana pomimo zawartej ugody sądowej, składała wobec niego wypowiedź naruszającą jego dobra osobiste, a wywodzenie o tym fakcie z wcześniejszej jej wypowiedzi, składanej wobec policjanta spisującego notatkę służbową, jest dowolną polemiką z prawidłową oceną materiału dowodowego i opartymi na jego podstawie ustaleniami faktycznymi.

W tym miejscu należy podkreślić za Sądem Rejonowym, iż nawet gdyby miało miejsce także zdarzenie w dniu 23.01.2013r., w którym pozwana ponownie zakwestionowała rozstrzygnięcie uniewinniające powoda od zarzucanego mu czynu, to ze względu na podobieństwo zachowania pozwanej fakt ten pozostaje bez znaczenia dla rozmiaru doznanej krzywdy związanej z naruszeniem dobra osobistego w postaci utraty dobrego imienia. Zatem kwota zasądzona zadośćuczynienia jest odpowiednia i Sąd Okręgowy ocenę jego wysokości aprobuje.

Już wobec powyższego apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Na uwzględnienie nie zasługuje również apelacja pozwanej A. W., także z przyczyn podanych poniżej.

Pozwana podnosi w apelacji zarzut obrazy art. 235 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na zeznaniach świadka M. N. złożonych w sprawie I C 1353/07 Sądu Okręgowego w Kaliszu w sytuacji, gdy świadka tego nie przesłuchano w toku rozprawy.

Zarzut ten nie jest trafny, jeżeli się zważy, że przedmiotem tego dowodu nie były okoliczności, których w tamtej sprawie dowód z nich został przeprowadzony, lecz jedynie dowód z dokumentu na fakt złożenia takich zeznań oraz zaprotokołowanej ich treści. Ponadto Sąd nie dokonał, wbrew wywodom apelującej, żadnych ustaleń na podstawie tego dowodu

a jedynie posłużył się nim dla potwierdzenia wiarygodności przedstawionej przez pozwaną wersji zdarzeń. W tej sytuacji nie można się dopatrywać obrazy w przeprowadzeniu tego dowodu mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Nie ma również racji skarżąca, że mimo prawomocnego wyroku uniewinniającego powoda od zarzucanego mu czynu karalnego, w ramach innych toczących się postępowań przed organami ścigania, nadal posiadała prawo do przedstawiania odmiennej wersji zdarzeń, sprzecznej ze skutkami tego wyroku i udzielania informacji o popełnionym przez niego czynie, oraz, że nie zdawała sobie przy tym sprawy o niekorzystnych dla niego skutkach takiego zachowania.

W tej sytuacji powód posiada prawo żądania do ochrony dobra osobistego w postaci dobrego imienia naruszonego w relacjach z pozwaną, a zasądzona kwota zadośćuczynienia jest odpowiednia do rozmiaru tego naruszenia

W ostatecznym rezultacie obie apelacje podlegają oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie m.in. art. 100 i art. 108§1 k.p.c.